

[Pürschel.]

Dernæst er der een Ting til. Det er kun en Bagatel, men det er en ganske karakteristisk Bagatel, som jeg gerne vil dvæle et Øjeblik ved. Minister Wedel-Jarlsberg skriver i et Brev af 29. August — det staar i det samme Hæfte, Side 49 —, at han har talt med Direktøren for det danske Udenrigsministerium, og

„Som de to gamle venner vi er har vi talt ganske fortløbig om saken.“

Saa skriver han, at Udenrigsministeriets Direktør har sagt, at i Udenrigsministeriet var man meget moderat:

„Stauning var jo mer nasjonal av politiske hensyn, men når det kom til stykket, var han jo en klok mann.“

Citatets Rigtighed forudsat er det jo en ganske ejendommelig Udtalelse af Direktøren for det danske Udenrigsministerium. Han sætter paa en ganske ejendommelig Maade dette at være national i Modsætning til det at være en klog Mand. Jeg synes i det hele taget, at disse Forhandlinger viser, at man fra Udenrigsministeriets Side har været villig til og det paa et meget vigtigt Punkt at tilsidesætte det, som man vidste var Rigsdagens Ønske. Det var Rigsdagens Ønske, at de grønlandske Landsraad skulde høres, men om dette Ønske, som vi maatte være berettigede til at tro var hævdet til det yderste, siger man fra norsk Side, at man i Virkeligheden havde stillet i Udsigt, at det kunde man godt komme udenom.

Jeg vil gerne give Ministeren Lejlighed til at udtale sig om dette Spørgsmaal, saaledes at vi kan faa Klarhed over, hvad der er gjort fra Udenrigsministeriets Side. Det er jo muligt, at Fremstillingen fra norsk Side ikke er korrekt; det vil jeg haabe og ønske.

I øvrigt skal naturligvis den Sejr, vi har vundet, udnyttes med Moderation. Men jeg vil dog henstille til den højtærede Minister, at han foretager en Handling, som efter min Mening vil kunne gøres i fuld Overensstemmelse med den Aand, der gaar igennem den ulykkelige Traktat af 1924. Det er at forbyde, at Rævefangst drives med Gift i Østgrønland. At Fangsten drives med Gift, er en overmaade farlig Ting for Vildtbestanden deroppe, og nu, da vi har Suveræniteten, bør efter min Mening et Forbud gennemføres. Det er jo det samme, som Norge har gennemført paa Spitsbergen og paa Jan. Mayen, og man kan derfor ikke tænke sig, at den norske Regering kan have noget som helst derimod. Og det vil have den allerstørste Betydning

for de danske Fangstinteresser paa Grønland, at et Forbud gennemføres.

Saa vil jeg gerne benytte de faa Minutter, jeg har tilbage endnu, til at gøre en Bemærkning om en Sag, som har interesseret mig en Del, og som jeg ved Fraværelse har været forhindret i at tale om paa det Tidspunkt, da den var aktuel, men den har for saa vidt stadig sin Interesse, og det er Forholdet med Hensyn til de to kommunistiske Medlemmer af dette Ting, der som bekendt i sin Tid har underskrevet en højtidelig Erklæring paa, at de vilde holde Grundloven, og som derefter fra denne Talerstol har erklæret, at de ikke vil holde den, de føler sig ikke bundet af Grundloven. Det lykkedes at faa Præsident til at afæske de to Medlemmer en Erklæring derom, og denne Erklæring, synes jeg, er noget af det dristigste, jeg har set, idet den gik ud paa, at man havde jo underskrevet, og det stod ved Magt, men naturligvis stod deres Udtalelser her fra Talerstolen ogsaa ved Magt. Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen nikker og smiler tilfreds, og det forstaar jeg for saa vidt godt, for det ærede Medlem har her sagt til den danske Rigsdag: Jeg bryder mig fejl om jeres Grundlovsbestemmelser. Jeg skriver under paa en Erklæring. Det er Legalitet. Jeg siger til mine Tilhængere: Jeg bryder mig ikke det mindste om, hvad jeg har skrevet under paa. Det er Illegalitet.

Der har vi Sammenspillet mellem Legalitet og Illegalitet, som er det kommunistiske Partis Alfa og Omega, og dette har den danske Rigsdag ladet sig byde. Det danske Folketings Præsidium har ikke været at hævde den danske Grundlov overfor Folk, der udtrykkelig siger, at de føler sig ikke bundet af denne Grundlov. Det er i mine Øjne en saadan Svaghedserklæring fra det danske Folketing, at det er mig ubegribeligt, at Præsident har kunnet lade sig dette byde, og det er et Forfaldstegn, at den Slags Ting taales, og det er ikke det eneste Forfaldstegn. Man kunde nævne det ene efter det andet. Man kan nævne Ting i Administrationen, som ikke er, som de skal være, og man kan nævne hele det System, hvorunder vi lever, og som har sine begejstrede Tilhængere i den venstre Side af Salen, dette System, som efter min Mening staar for sin Afvikling. Man har fra Socialdemokratiets Side under denne Debat som saa ofte før talt om Kapitalismens Fallit, i den Henseende i skøn Overensstemmelse med de kommunistiske Rigsdagsmedlemmer. Men Kendsgerningen